

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 506/2021-44

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **TOMUS, s. r. o.**, Turčianska 16, Bratislava, IČO 35 845 287, právne zastúpenej spoločnosťou **ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA SLIVKA & LEČKOVÁ, s. r. o.**, Turčianska 16, Bratislava, IČO 35 913 754, v mene ktorej koná advokát JUDr. Roman Slivka, CSc., proti postupu Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 106/2011 a proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 84/2019 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 106/2011 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 84/2019 **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Krajskému súdu v Bratislave **p r i k a z u j e** v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 84/2019 konať bez zbytočných prietahov.
3. Sťažovateľke **p r i z n á v a** finančné zadostučinenie v sume **1 000 eur**, ktoré jej **j e** Krajský súd v Bratislave **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Krajský súd v Bratislave **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania v sume **450,28 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. septembra 2021, následne doplnenou 28. septembra 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 106/2011 (ďalej len „napadnuté konanie“) a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 84/2019 (ďalej aj „namietané konanie“). Sťažovateľka tiež navrhuje, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu konať bez zbytočných prietahov.

2. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 506/2021 z 28. októbra 2021 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľky v celom rozsahu.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej doplnenia vyplýva, že sťažovateľka podala 23. júna 2011 na okresnom súde žalobu o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci. Okresný súd rozhodol vo veci rozsudkom z 29. októbra 2018. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalovaná strana. Súdny spis bol 5. apríla 2019 postúpený krajskému súdu.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uviedla, že okresný súd po opakovaných prietahoch a obštrukciách žalovanej strany rozhodol 29. októbra 2018. Proti rozsudku okresného súdu podala žalovaná strana účelovo odvolanie. Krajský súd ku dňu podania ústavnej sťažnosti nerozhodol a nevykonal ani žiadny úkon. Podľa sťažovateľky krajský súd *„nepostupuje v konaní v súlade s príslušnými právnymi normami tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Ústavné právo žalobcu na spravodlivý proces je v tomto prípade zjavne porušované, keďže žaloba bola podaná ešte v roku 2011 a po uplynutí viac ako 10 rokov márne čaká na rozhodnutie veci.“*. Sťažovateľka podala 22. januára 2020 predsedovi krajského súdu sťažnosť na prietahy v namietanom konaní podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) a žiadala predsedu súdu, aby prijal opatrenia na odstránenie prietahov. Podpredseda krajského súdu v prípise zo 4. februára 2020 sťažovateľke oznámil, že sťažnosť považuje za dôvodnú, a za vzniknutú nečinnosť sa ospravedlnil. Na odstránenie prietahov v predmetnom konaní však neprijal žiadne konkrétne efektívne opatrenia.

5. Z dôvodu, že sťažnosť „*nebola riadne vybavená*“, požiadala sťažovateľka 5. februára 2020 Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) o prešetrenie vybavenia sťažnosti a prijatie konkrétnych opatrení na odstránenie prietáhov v konaní. V odpovedi na sťažnosť ministerstvo listom z 10. marca 2020 vyhodnotilo žiadosť sťažovateľky o prešetrenie postupu krajského súdu za nedôvodnú.

6. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. júla 2020 domáhala vyslovenia porušenia svojich práv a odstránenia prietáhov v namietanom konaní. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 481/2020-14 z 22. októbra 2020 ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Postup krajského súdu vyhodnotil ako ojedinelý prietáh.

7. Následne podala sťažovateľka 10. novembra 2020 ďalšiu sťažnosť na prietahy predsedovi krajského súdu. V odpovedi na sťažnosť bolo sťažovateľke oznámené, že „*s poukazom na aktuálnu zaťaženosť senátu a skladbu riešených vecí je predpoklad,*“ že právna vec sťažovateľky bude prejednaná a rozhodnutá do konca roka 2021. Sťažovateľka opätovne požiadala ministerstvo o prešetrenie vybavenia svojej sťažnosti. V odpovedi z 11. januára 2021 ministerstvo vyhodnotilo sťažnosť sťažovateľky ako nedôvodnú.

8. Dňa 21. januára 2021 podala sťažovateľka druhú ústavnú sťažnosť, namietajúc porušenie svojich práv namietaným konaním krajského súdu. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 60/2021-16 z 11. februára 2021 ústavnú sťažnosť sťažovateľky tiež odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

9. Sťažovateľka v tejto ústavnej sťažnosti uviedla, že sa nestotožňuje so závermi ústavného súdu vyslovenými v uzneseniach, ktorými odmietol jej ústavné sťažnosti. Podľa jej názoru postupoval ústavný súd arbitrárne a rozhodoval bez posúdenia konkrétnych okolností. Pokiaľ ústavný súd v týchto uzneseniach poukázal na rozhodovaciu prax a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v súvislosti s porovnaním dĺžky namietaného konania a nečinnosťou krajského súdu, sťažovateľka s tým nesúhlasí a zastáva názor, že konkrétne rozhodnutia ESLP sa na jej prípad nevzťahujú. Z tohto dôvodu mal ústavný súd poukázať aj na ďalšie rozhodnutia ESLP.

10. Podľa sťažovateľky súdne konanie v jej veci nie je zložité po právnej ani skutkovej stránke, keďže skutkový stav bol v danej veci náležite zistený. Sťažovateľka žiadnym svojím konaním ani nečinnosťou neprispela k prietahom v konaní, všetky potrebné procesné úkony vykonala riadne a včas. Tiež nenesie zodpovednosť za to, že personálne a technické vybavenie krajského súdu mu neumožňujú zabezpečiť všetkým subjektom ústavou garantované právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov.

11. V doplnení ústavnej sťažnosti doručenej ústavnému súdu 28. septembra 2021 sťažovateľka poukázala na nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 264/2021 z 29. júna 2021. Týmto nálezom ústavný súd vyslovil porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov postupom

krajského súdu, pričom ústavný súd posudzoval nečinnosť tohto istého senátu odvolacieho súdu v trvaní 25 mesiacov od postúpenia veci súdom prvej inštancie v inej veci.

Sťažovateľka tiež uviedla, že v namietanom konaní je krajský súd nečinný už 29 mesiacov, pričom okresný súd meritórne rozhodol až po 7 rokoch a spis predložil krajskému súdu až po takmer 6 mesiacoch. Z dôvodu, že vo veci nebolo právoplatne rozhodnuté ani po viac ako 10 rokoch od podania žaloby, bolo porušené sťažovateľkou označené základné právo podľa ústavy a právo podľa dohovoru postupom okresného súdu a krajského súdu.

III.

Vyjadrenie všeobecných súdov a replika sťažovateľky

12. V podaní doručenom ústavnému súdu 2. decembra 2021 podpredseda okresného súdu k ústavnej sťažnosti uviedol, že v napadnutom konaní došlo šesťkrát k zmene zákonného sudcu. Sťažovateľka podala dvakrát sťažnosť na prietahy podľa zákona o súdoch. Prvá sťažnosť bola vyhodnotená ako dôvodná iba v období od 21. januára 2015 do pridelenia veci novej zákonnej sudkyňi, a to do 19. mája 2016. Druhá sťažnosť sťažovateľky bola vyhodnotená ako nedôvodná, zahŕňajúc obdobie od 12. júla 2016 do dňa vybavenia sťažnosti (4. januára 2017). Podľa podpredsedu okresného súdu konal okresný súd v napadnutom konaní priebežne a bez prietahov s výnimkou obdobia od 21. januára 2015 do 19. mája 2016, čo bolo spôsobené predovšetkým nadmerným zaťažením súdneho oddelenia zákonnej sudkyne a dlhodobou nepriaznivou personálnou situáciou na okresnom súde. K predĺženiu napadnutého konania prispela skutočnosť, že konanie bolo dvakrát prerušené, a to raz do právoplatného skončenia konkurzného konania vedeného na okresnom súde a druhý raz do právoplatného skončenia súvisiaceho konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II. Podpredseda okresného súdu vyslovil nesúhlas s tvrdením sťažovateľky o neskorom predložení odvolania krajskému súdu, teda až po šiestich mesiacoch. Okresný súd v súvislosti s podaným odvolaním žalovanej strany vykonával procesné úkony priebežne a bez prietahov. Súdny spis bol celkovo trikrát predložený krajskému súdu, kde sa nachádzal od 13. septembra 2013 do 30. decembra 2013, od 14. októbra 2014 do 21. januára 2015 a od 5. apríla 2019 doteraz.

13. Predseda krajského súdu v prípise zo 16. novembra 2021 uviedol, že sa stotožňuje s vyjadrením predsedníčky senátu. Tá v podstatnom uviedla, že senát 14 Co bol aj v predchádzajúcom období, teda od pridelenia tejto veci, dlhodobo zaťažený vysokým počtom nerozhodnutých vecí. V senáte sa vybavujú veci podľa poradia nápadu. Od 1. mája 2020 senát pracoval v dvojčlennom zložení z dôvodu práceneschopnosti jednej členky senátu, ktorá bola zároveň zákonnou sudkyňou. Od 15. októbra 2021 má zákonná sudkyňa prerušený výkon funkcie sudcu zo zdravotných dôvodov. Aj po zmene v senáte je tento senát naďalej dvojčlenný s množstvom nevybavených vecí, a to „355 nerozhodnutých vecí, a to od roku 2017.“.

14. Sťažovateľka prostredníctvom právneho zástupcu v podaní doručenom ústavnému súdu 20. decembra 2021 uviedla, že vyjadrenia predsedu krajského súdu aj podpredsedu okresného súdu

len „*potvrdzujú, v akom stave sa momentálne nachádza súdna moc v Slovenskej republike. Ide o systémové zlyhávanie, o personálny a organizačný kolaps súdnej moci, ktorá je (resp. má byť) základným pilierom právneho štátu.*“. Stotožnila sa s názorom podpredsedu okresného súdu, že ústavný súd by mal vo svojom rozhodnutí explicitne konštatovať, že za daný stav nenesie zodpovednosť vedenie konkrétneho súdu ani jeho jednotlivé senáty či sudcovia, ale samotný štát – Slovenská republika ako celok, ktorá „*v dôsledku dlhodobého neriešenia problémov nedokáže personálne, technicky a ani organizačne zabezpečiť efektívny výkon súdnej moci a teda ani zabezpečiť výkon*“ základných ľudských práv garantovaných ústavou a medzinárodnými dohovormi, ktorými je Slovenská republika viazaná.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

15. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou a so stanoviskami účastníkov konania dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

16. Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie, či postupom okresného súdu v napadnutom konaní a postupom krajského súdu v namietanom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

17. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru EŠLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

18. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04, III. ÚS 154/06, II. ÚS 438/2017, II. ÚS 118/2019).

19. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 41/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitnosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou EŠLP ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom

konaní a jeho význam pre sťažovateľov (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

20. Prvým posudzovaným kritériom bola právna a faktická zložitosť veci. Predmetom konania pred všeobecnými súdmi je náhrada škody, ktorá mala sťažovateľke vzniknúť podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Ústavný súd konštatuje, že ide o štandardnú vec patriacu do rozhodovacej agendy všeobecných súdov. Zo skutočností uvedených sťažovateľkou ani okresným súdom, resp. krajským súdom ani so zreteľom na povahu veci ústavný súd nezistil žiadnu takú okolnosť, ktorá by odôvodňovala záver o jej právnej či faktickej zložitosti.

21. Správanie sťažovateľa ako účastníka konania je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu označených práv sťažovateľky. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka sa nijakým spôsobom nepodieľala na vzniknutých priet'ahoch. Naopak, sama podala viac sťažností adresovaných predsedom všeobecných súdov na priet'ahy podľa zákona o súdoch, pričom v jednom prípade okresným súdom a v dvoch prípadoch krajským súdom boli vyhodnotené ako dôvodné.

22. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky, bol postup okresného súdu v napadnutom konaní a postup krajského súdu v namietanom konaní.

23. Záver, či dĺžka konania je alebo nie je ešte primeraná, možno formulovať vždy s ohľadom na faktory, ktorými bolo konanie bezprostredne ovplyvnené, pričom pri posudzovaní dôvodnosti tvrdenia o porušení práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako tak aj pri práve na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je nutné ku každej veci pristupovať individuálne a zvažovať, či s ohľadom na okolnosti prípadu ide o priet'ahy neodôvodnené, teda či sú pričítateľné súdu (III. ÚS 188/2020).

24. V napadnutom konaní je zřejmé obdobie nečinnosti okresného súdu, čo priznal aj podpredseda okresného súdu vo svojom vyjadrení. Obdobie nečinnosti možno identifikovať približne od 21. januára 2015 do 19. mája 2016. Okrem tohto uvedeného jediného obdobia nečinnosti v trvaní takmer 16 mesiacov okresný súd potom až do vydania rozsudku vo veci samej konal priebežne. Napadnuté konanie bolo dvakrát prerušené. V dvoch prípadoch bol spis predložený krajskému súdu, pričom toto obdobie (celkove 6 mesiacov) nemohol okresný súd žiadnym spôsobom ovplyvniť a nie je ho možné pričítať na vrub nečinnosti okresného súdu. Vo veci bolo rozhodnuté rozsudkom z 29. októbra 2018. Po podaní odvolania okresný súd po zabezpečení vyjadrení strán sporu k odvolaniu postúpil vec krajskému súdu v primeranej lehote.

25. Vychádzajúc z uvedeného, s prihliadnutím na celkovú dĺžku napadnutého konania ústavný súd nemohol považovať postup okresného súdu za súladný so základným právom sťažovateľky

na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov alebo právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto ústavný súd vyslovil, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietáhom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

26. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom krajského súdu v odvolacom konaní. V tomto smere predovšetkým poukazuje na to, že trvanie namietaného konania od postúpenia spisu okresným súdom (5. apríla 2019) do podania ústavnej sťažnosti (23. septembra 2021), teda v dĺžke 29 mesiacov, prihliadajúc na celkovú doterajšiu dĺžku posudzovaného konania pred všeobecnými súdmi (v čase podania ústavnej sťažnosti 10 rokov a 3 mesiace, pozn.), treba už samo osebe považovať za neprimerané. Krajský súd bol v predmetnej veci bez akýchkoľvek zákonných alebo iných dôvodov nečinný minimálne po dobu viac ako dvoch rokov, teda dlhodobo vo veci nevykonal žiadne úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka ako žalobkyňa počas napadnutého súdneho konania nachádzala, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (napr. I. ÚS 41/02). K prietahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani neprimeraného správania sťažovateľky, ale výlučne v dôsledku postupu krajského súdu.

27. V okolnostiach danej veci nebolo možné súhlasiť s názorom krajského súdu o veľkom počte nerozhodnutých vecí. Ústavný súd už v podobných súvislostiach viackrát vyslovil (I. ÚS 23/03), že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prietahy, a to len v tom prípade, ak sa na tento účel prijali včas adekvátne opatrenia. V posudzovanej veci však napriek sťažnosti na prietahy, ktorá bola predsedom krajského súdu vyhodnotená ako dôvodná, nedošlo k náprave a ani v čase rozhodovania ústavného súdu nebol vo veci sťažovateľky určený termín prerokovania predmetnej veci a vyhlásenia rozhodnutia.

28. Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v namietanom konaní (bod 1 výroku tohto nálezu).

V.

Prikázanie vo veci konať a primerané finančné zadost'učinenie

29. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd v nadväznosti na výrok uvedený v bode 1 výrokovej časti nálezu v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľke prikázal krajskému súdu, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 14 Co 84/2019 konal bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku nálezu).

30. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal. Z § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

31. Sťažovateľka, vychádzajúc z formulácie svojho petitu, sa domáha priznania finančného zadosťučinenia proti krajskému súdu v sume 5 000 eur bez uvedenia bližších dôvodov, poukazujúc iba na neprimeranú dĺžku namietaného konania.

32. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04, III. ÚS 10/02, I. ÚS 257/08). Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

33. Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Berúc do úvahy najmä charakter predmetu konania, obdobie právnej neistoty sťažovateľky a všetky okolnosti daného prípadu, majú na pamäti, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pociťovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, ústavný súd považoval priznanie sumy 1 000 eur za finančné zadosťučinenie primerané konkrétnym okolnostiam prerokúvanej veci (bod 3 výroku nálezu).

VI.

Trovy konania

34. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania. Sťažovateľka si uplatnila nárok na náhradu trov konania pred ústavným súdom v samotnej ústavnej sťažnosti proti krajskému súdu v celkovej v sume 450,28 eur.

35. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z obsahu súdneho spisu a priemernej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za prvý polrok 2020, ktorou bola suma 1 087 eur, keďže išlo o úkony právnej služby vykonané v roku 2021.

36. Vzhľadom na to, že sťažovateľkou vyčíslená suma trov právneho zastúpenia nepresiahla sumu, ktorá by jej patrila v zmysle § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva

spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov za dva úkony právnej služby vyplývajúce z obsahu spisu vykonané v roku 2021 (prevzatie a príprava právneho zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti), ústavný súd priznal sťažovateľke náhradu trov právneho zastúpenia v požadovanej sume 450,28 eur (bod 4 výroku nálezu).

37. Priznanú náhradu trov konania je krajský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. januára 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu